

Skjoldmøer

Af Lars Ahn Pedersen

Ingvild sukker, da hun ser krigeren komme ind ad døren.

Det er formiddag, og krostuen ligger øde hen efter morgenmaden. Hun plejer at nyde de stille timer frem til middag, men nu er freden spoleret af en 180 centimeter høj læderklædt, blond valkyrie. Trods sin imponerende fremtoning virker den fremmede forbløffende usikker og kigger sig tøvende omkring, inden hun tager det sidste skridt hen over dørtrinnet. Hun får øje på Ingvild bag baren.

"Goddag," siger hun.

"Vær hilset, fremmede," siger Ingvild og lægger tryk på *fremmede*.

"Har I åbent?"

"Vi har altid åbent."

Den fremmede sætter kurs mod Ingvild. Der er 14 meter i lige linie fra døren hen til baren, men der står flere borde og stole i vejen, som man må kante sig forbi. Det er helt bevidst.

Udadtil ser Ingvild rolig og afslappet ud, men indvendig er hun som en spændt bue, og hun vogter over hvert et skridt, den fremmede tager. Under disken har hun en morgenstjerne, som hun har knust adskillige hjerneskaller med i kamp, men indtil videre har hun undgået at bruge den her. Det samme kan ikke siges om den kraftige kølle, hun har liggende samme sted, eller om de kasteknive hun har siddende gemt i sit bælte på ryggen. Hvis den fremmede laver bare så meget som én forkert bevægelse på sin vej mod baren, vil Ingvild ikke tøve med at sende en kniv i retning af hendes strube.

Men den fremmede begår ingen dumheder, og Ingvild benytter i stedet lejligheden til at få kigget nærmere på hende. Kvindens ansigt er vejrbidt og solbrændt og bærer præg af, at hun tilbringer det meste af tiden under åben himmel. Af samme grund skyder Ingvild hende til at være yngre, end hun egentlig ser ud til. Hun ligner én i 40erne, men er sikkert kun i midten af 30erne. Under normale omstændigheder ville man betegne hende som værende "almindelig af udseende," hvis ikke det var fordi, at et langt ar strækker sig fra næseryggen ned over hendes højre kind.

Ingvild skal dog være den sidste til at dømme folk ud fra deres udseende. Kvindens læderbrynje er ridset og skrammet, hendes klæder er lappet sammen på kryds og tværs, og hun ikke blot ligner, men lugter også som én, der ikke har været i bad i ugevis. Men det er ikke det, som alligevel får Ingvild til at gribe fat om køllen under disken. Det er den fremmedes sværd.

Ved første øjekast er der ikke noget, der adskiller det fra de fleste andre sværd, men da Ingvild ser skæftet, er hun ikke i tvivl. Mønsteret fortæller hende, at bæreren engang har tjent en bestemt fyrste, som for år tilbage gjorde krav på den trone, som retteligt tilhørte Hendes majestæt, dronningen. Sigthors tørst efter magten kostede ham til sidst livet, men ikke før tusinder havde gjort ham selskab i dødsriget efter en lang og udmarvende krig, og Ingvild var med hele vejen. Det samme var tilsyneladende den fremmede kriger, som lige nu er nået frem til baren.

Hun stiller sin oppakning fra sig og sætter sig op på en af de høje taburetter.

Ingvild nikker i retning af sværdet. "Vi tillader ikke våben her. Hvis du vil blive, må du aflevere det," siger hun så henkastet, som hun kan.

"En klog regel," siger den fremmede. "Bliver den overholdt?"

"Ja, af dem som gerne vil gå herfra ved egen hjælp." Ingvild har stadig ikke sluppet sit greb om køllen.

"I så fald-" Den fremmede tager fat om sit bælte, og Ingvild er et splitsekund fra at svinge køllen ind i hendes tinding. "-må jeg hellere følge trop." Kvinden løsner bæltet og rækker sværdet frem mod Ingvild.

"Pas godt på det. Det har fulgt mig længe," siger hun.

Hvor længe? er Ingvild fristet til at spørge, men i stedet tager hun bare imod sværdet og bærer det hen til den kiste, der står til formålet. Det er et godt sværd, bemærker hun. Skarpslebet og afbalanceret, og skæftet ligger sikkert i hånden. Det slår hende, at det er første gang, at hun rent faktisk holder et sværd som dette, selv om hun har set utallige ligge efterladt på slagmarken. Af en eller anden grund faldt det hende aldrig ind at samle et af dem op, måske fordi hun forbandt det så stærkt med fjenden. Det forhindrede hende dog ikke i at tage andre af deres genstande med sig som krigsbytte, så som smykker, ringe, støvler og knive.

Hun retter atter opmærksomheden mod sin gæst.

"Hvad kan jeg byde på? Vi har desværre ikke mere morgenmad."

Den fremmede vinker afværgende. "Det gør ikke noget. Jeg har allerede spist."

"Noget at drikke?"

"Jeg har hørt folk tale godt om jeres mjød."

"Ja så?" siger Ingvild og finder et krus frem. "Vi er skam også meget stolte af det. Vi har en dygtig brygmester."

Hun fylder kruset med den mørke, tyktflydende væske.

Den fremmede tager en slurk og nikker anerkendende.

"De talte sandt. Du gør ret i at være stolt af din mand," siger hun.

Rent instinktivt rykker Ingvild sig nærmere det sted, hvor køllen ligger, så hun har den inden for rækkevidde. Hun har ikke sagt, hvem hun er gift med, men omvendt kan den fremmede sagtens have fået det at vide ude i byen. Det er trods alt ingen hemmelighed.

Kvinden smiler. "Vi har mødt hinanden før, Ingvild Enøje," siger hun, og endnu inden hun har talt færdigt, har Ingvild grebet fat om køllen igen. Og det er ikke kun, fordi den fremmede har tilladt sig at hentyde til sin værts gamle krigsskade - noget de lokale gæster for længst har lært, at de ikke skal gøre, hvis de vil holde sig på god fod med Ingvild.

Det slår Ingvild, at hun og den fremmede lige nu er de eneste tilstedeværende i huset. Hendes mand, hans søster og deres mor er alle ude i forskellige ærinder og kommer tidligst tilbage om en time. Hun spekulerer på, om det er en tilfældighed, eller om hendes gæst har ventet udenfor, til de kunne mødes under tre øjne.

"Har vi det?" siger hun roligt, selv om adrenalinen pumper løs i kroppen. Til daglig skænker Ingvild det knapt nok en tanke, men i situationer som denne bliver hun altid bevidst om, at hun ikke har sit fulde udsyn, og hun fører ubevidst sin hånd op til læderlappen for at rette på den.

Den fremmede tager en slurk til, før hun fortsætter. "Ja, før slaget ved Brydemark."

Ingvild studerer kvindens ansigt grundigt endnu en gang. Forsøger at fjerne de 19 år, der er gået siden Brydemark, og tilføjer lidt hvalpefedt og uskyld. En følelse af uro breder sig i hende i takt med, at minderne vender tilbage.

Den fremmede kigger op. "Jeg prøvede at melde mig før slaget, men du sendte mig væk. Husker du det?"

"Nej," lyver Ingvild.

(Læs resten af novellen i *Bag Adonais spejl – Ny dansk fantasy 2011*, Forlaget Kandor)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).